

θαρρῶ πῶς εἶναι ἄνθρωπος, κλένας ἀγριάνθρωπος.

Οἱ περὶ αὐτὴν ἤρξαντο νὰ γελοῦσι.

— Δὲν πρέπει νὰ γελάτε, ἐπανελάβην ἡ γυνὴ, ἥς τὸ πρόσωπον ἀπέβη ροδόχρουν· ὑπάρχουνε ἀγριάνθρωποι καὶ αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔξυρει.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀγριογυναῖκες.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι ἔς τὴ Γαλλία.

Καὶ μολαταῦτα ἐγὼ εἶδα ἓνα ἀπ' αὐτοὺς, ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ· εἶδα ἓνα, μὲ καταλαβαίνετε;

— Ποῦ;

— Νὰ, πρὶν δύο χρόνια ἔς τὸ πανηγύρι τοῦ Ἐπινάλ, μέσα σὲ μιὰ παράγγα σχοινοβατῶν.

— Ὡ! ἓνα ἀγριάνθρωπο, γιὰ γέλοια.

— Σὰς λέγω ὅτι ἦταν ἀληθινὸς ἀγριάνθρωπος, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι τὰ μαλλιά του ἔφθαναν ἴσια μὲ τὴ μέση τῆς ράχης του, εἶχε κἄτι μούτρα καὶ κἄτι μάτια ποῦ τρόμαζε κἀνεὶς κ' ἔτρωγε μπροστά σ' ὅλον τὸν κόσμο ποῦ ἦταν ἐκεῖ ἓνα μεγάλο κομμάτι νωπὸ κρέας καὶ ἔπειτα ἓνα μικρὸ πουλὶ ποῦ δὲν ἔβγαλε οὔτε τὰπτερά του.

— Αἱ! φιλιτάτη, ἀπεκριθὴ ἀνὴρ ταξειδεύων πολλακίς, παντοῦ βλέπει τις ὅσα διηγῆθητε πρὸ ὀλίγου· αὐτὰ εἶναι κατορθώματα τῶν σχοινοβατῶν διὰ νὰ γελοῦν τὸν κόσμο καὶ τοῦ πέρνου τοὺς παράδες.

Οἱ σχοινοβάται ἴστανται ἐπὶ τοῦ ἱκρίου, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς παρστάσεως· ὁ ἓνας φυσᾷ μὲ ὀλὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του τὸ τρομπόνι, ὁ δὲ ἄλλος παίξει κλαρινέτο, ἄλλος δὲ πάλιν κτυπᾷ τύμπανον· μπουμ, μπουμ, μπουμ... Εἶναι ἀληθὴς κόλασις. Τὸ πλῆθος συναθροίζεται, συσπειροῦται, συνθλίβεται πρὸ τοῦ ἱκρίου, Αἴφνης τὸ πᾶν σιωπᾷ, καὶ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον :

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν ἀμέσως ἓνα πρᾶγμα σπάνιον, στανιώτατον, ποῦ θὰ θαυμάση ὅλος ὁ κόσμος, τοιοῦτον πρᾶγμα, κύριοι, κανεὶς σας ποτε δὲν εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν πόλιν· εἶναι ἓνας ἀγριάνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφέραμεν εἰς τὴν Γαλλίαν μόλις πρὸ ἑνὸς μηνός. Θὰ τὸν ἰδῆτε, θὰ τὸν ἰδῆτε!

... Αὐτὸς ὁ ἄγριος εἶνε ἐπίσης ἀνθρωποφάγος, ἀλλὰ σεῖς μὴ φοβεῖσθε, δὲν θὰ σᾶς φάγη. Συνελήφθη εἰς μίαν ἀγνωστον νῆσον Καρακακαράκην, τὴν ὅποιαν ἀνεκάλυψεν ἐκεῖνος ὁ περίφημος Ροβινσὼν, ὅστις ἐπειδὴ τὴν Παρασκευὴν εὔρεν ἓνα ἀγριάνθρωπον τὸν ἔβγαλε Παρασκευᾶν. Θὰ σᾶς τὸν δεῖξωμεν κύριοι καὶ κυρίαὶ θὰ σᾶς δεῖξωμεν Ὅριστε, ὄριστε, δεκαπέντε λεπτὰ διὰ τοῦς μεγάλους καὶ δέκα διὰ τὰ παιδιὰ. Ὅριστε ὄριστε Τύμπανοοοον. Ἐμπρρρρός. ... Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ κρότος : Κπούμ, μπούμ, μπούμ. Τὸ παράπρηγμα πληροῦται, ἡ κωμωδία παίζεται, καὶ ὁ περίφημος κάτοικος τῆς νήσου Καρακακαράκας, τὸν ὁποῖον ἐκθέτουσιν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ἀπλοϊκοῦ δημοσίου, εἶνε ἀπλοῦς σχοινοβάτης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γέρων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀσχημος, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοὶ του ἐνδύουν μὲ παραδόξους ἐνδυμασίας ἀφοῦ παραμορφώσουν τελείως τὸ πρόσωπόν του. Καὶ αὐτὸς λοιπὸν τὸν ὁποῖον εἶδατε πρὸ διετίας εἰς Ἐπινάλ εἶναι τοιοῦτου εἶδους ἀγριάνθρωπος.

Ἡ γυνὴ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἐκ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης οὐδόλως μετεπείσθη. Ἐν συντόμῳ, ἀφοῦ ἔκαμον μυρίας ὑποθέσεις, ἐν τέλει κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προξενήσας τὴν γενικὴν ταύτην συγκίνησιν οὐδὲν εἶδεν.

Ἀλλὰ μετὰ τινος ἡμέρας, γυνὴ τις μεταβάσα εἰς τὸ δάσος ὅπως συναθροίσῃ ξηρὰ ξύλα, διηγῆθη ἐπίσης ὅτι εἶδε νὰ διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν τρέχον μετὰ κα-

ταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀλλόκοτόν τι ὄν, ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο μέγας πίθηξ, ὡς ἐλέχθη, δὲν δύναται νὰ ἦναι παρὰ ἀγριάνθρωπος.

Ἐσκόψαν τὴν γυναῖκα καθὼς εἶχον σκώψει καὶ τὸν ἄνδρα. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἦσαν δειλοὶ, παράφρονες κούφια κεφάλια, ὧν ἡ ἀσθενὴς φαντασία ἐδημιουργεῖ φαντάσματα, ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπίστευον εἰς φενάκην προπαρασκευασθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν τούτοις, καὶ ἄλλοι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀφηγηθῶσι τὰ αὐτὰ πράγματα. Κατ' ἀρχὰς γυνὴ τις ἐκ Μαρεῖλ, ἔπειτα ἀνθρακίς τινος τοῦ δάσους καὶ κατόπιν δύο ἄνδρες, πατὴρ καὶ υἱός. Οὗτοι ἦσαν ὁμοῦ ὅτε παρετήρησαν τὸν δασόβιον ἐν ἀδένδρῳ τινὶ μέρει τοῦ δάσους καὶ μάλιστα ἤρξαντο νὰ καταδιώκωσιν αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος μᾶλλον εὐκαμπτος αὐτῶν, πάραυτα ἐγένετο ἀφαντος εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δάσους. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθῶσι παραδεχόμενοι ὅτι τόσα ἄζομα ἐξηπατήθησαν καὶ κακῶς εἶδον.

Ἄλλως τε τὰς ἐν Μαρεῖλ διηγῆσεις διηγοῦντο ἐπίσης καὶ εἰς Βλαϊκούρ, εἰς Βωκούρ, εἰς Χαρεβίλλην, δῆμους γειτονικὰν τοῦ δάσους καὶ κάτοικοι τινες εἶχον συναντήσῃ ἐπίσης τὸν δασόβιον. Τὸ ὄν λοιπὸν εἶτε οὐραγκοτάγγος ἦτο εἶτε σενπαντζές, ὅπως δήποτε ὑπῆρχε, καὶ οἱ μᾶλλον δύσπιστοι ἤρχισαν πλέον νὰ μὴ ἀμφιβάλλουν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ συγκίνησις ἔβαινεν ὀλονὲν αὐξουσα, τὸ δὲ ζῶον τοῦ δάσους ἀπετέλει τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνδιαλέξεων. Ὅσα μερικοὶ εἶδον μὲ τὰ μάτια τους αὐτὰ ἐμεγαλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἦτο νέον τοῦ Γεβωδᾶν ζῶον, ἡ φοβερὸς γίγας δυνάμενος νὰ ἐκρίζωσῃ ἢ νὰ κόψῃ δένδρον διὰ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων του, ὡς ἐκρίζοι ἡ θραύει τις κάλαμον, ἢ προσέτι εἶδε χθές τι καὶ ἄγριον τέρας ἔχον εὐρὴ ρύγχος μὲ ὀδόντας μακροὺς καὶ φοβεροὺς ὡς οἱ χαυλιόδοντες τοῦ μονιού καὶ οὔτινος ἡ παμμεγέθης κεφαλὴ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχώματος ὁμοίου ἐπίσης πρὸς τὴν χαιτήν αὐτοῦ ἵππου. Πάντα ταῦτα ἐπῆνυον τὸν ὄργανόν, κατέπλησον, ἐτρόμαζον.

Ἀληθὴς πανικός ἐπεκράτει, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι ἠναγκασμένοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασίας των, δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ ἀδένδρον μέρος τοῦ δάσους. Τὴν νύκτα ἐφοδοῦντο καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ κοιμηθῶν, ἐνῶ αἱ μητέρες ἔτρεμον διὰ τὰ τέκνα των.

Οἱ γενναῖοι, οἱ τολμηροὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐκοροῖδευαν τοὺς ἄλλους πολλοὶ μαζὺ ἢ καὶ χωριστὰ περιήρχοντο τὰ μᾶλλον ἀπαίσια μέρη τοῦ δάσους, θέλοντες νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια των ἂν ὑπαρχῇ εἰς ὅλα αὐτὰ καμμία ἀλήθεια, ἀλλ' ἔωανήρχοντο εἰς τὰ ἴδια χωρὶς νὰ δυνηθῶσι ν' ἀνεύρωσιν ἴχνος τῆς διαβάσεως τοῦ δασοβίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Παρεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὔρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβᾶ.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θερμὴ του εἶναι ὕλη ὑγεία.